

**בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל**

עמ"י 13-04-23834 מדינת ישראל נ' ראס ואח'

מדינת ישראל

העוררת

נגד

1. בוני ריבה ראס
2. לזלי זקס
3. ולרי סטטין
4. סלבי רוזנבאום
5. שרונה קרמר

המשיבות

החלטה

- 1
- 2 1. בית משפט השלום בירושלים (השופטת שרון לארי-בבלי) דחה ביום 11.4.13 – ראש
- 3 חודש אייר תשע"ג – בקשה שהגישה המדינה לשחרורן של המשיבות בערובה האוסרת עליהן
- 4 כניסה לכותל המערבי בתפילות העתידות להתקיים בו בשלושת ראשי החודשים הבאים
- 5 (סיוון, תמוז ואב). בדחותו את הבקשה קבע בית משפט השלום כי המשיבות לא הפרו את
- 6 הסדר הציבורי, ומשכך לא מתקיימת עילה למעצרן ולהתניית שחרורן בערובה. על כך העיר
- 7 שבפניי, אותו הגישה המדינה.
- 8
- 9 2. המשיבות נמנות על קבוצת "נשות הכותל". המשיבות הגיעו ביום 11.4.13 לרחבת
- 10 הכותל כדי ליטול חלק בתפילה שעורכת הקבוצה מידי ראש חודש בעזרת הנשים שבמקום.
- 11 בבקשה לשחרור בערובה שהגישה המדינה באותו יום לבית משפט השלום, נכתב כי "בזמן
- 12 היותן ברחבת נשים בכותל, החשודות התעטפו בטלית וקראו מספר תורה בקול רם, כל זה
- 13 בניגוד למנהג המקום על פי תקנות המקומות הקדושים, בכך גרמו במישרין להפרת הסדר
- 14 הציבורי במקום ועברו על החוק". בגין מעשים אלה ייחסה הבקשה למשיבות את העבירות
- 15 הבאות: התנהגות במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת השלום (לפי סעיף 216(א)(4)
- 16 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; להלן – חוק העונשין); הפרת הוראה חוקית (לפי סעיף 287
- 17 לחוק העונשין); ומעשה אסור בתחומי המקומות הקדושים (לפי תקנות 2(א)(א1) ו-5 לתקנות
- 18 השמירה על מקומות קדושים ליהודים, תשמ"א-1981; להלן – תקנות המקומות הקדושים).
- 19 בדיון שהתקיים בבית משפט השלום הוסיף נציג המשטרה כי נשות הכותל עורכות מזה
- 20 מספר חודשים תפילות ראש חודש ברחבת הכותל, בניגוד לחוק ובניגוד לפסקי דין של בית
- 21 המשפט הגבוה לצדק מהשנים 2000 ו-2003 שקבעו כי עליהן לערוך את תפילותיהן באתר
- 22 "קשת רובינסון" הסמוך ולא ברחבת הכותל. בתחילה הפגינה המשטרה איפוק וסובלנות

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

עמ"י 13-04-23834 מדינת ישראל נ' ראס ואח'

- 1 כלפי חברות הקבוצה ונמנעה מלבצע עיכובים ומעצרים, אך מחודש לחודש הולכת וגוברת
2 המתיחות, עד שבתפילה האחרונה, בעטייה התבקש השחרור בערובה, הרוחות התלהטו:
3 מתפללים ומתפללות המתנגדים למעשיהן של נשות הכותל, התאספו והשמיעו לעברן
4 קריאות רמות; כוחות המשטרה שהיו במקום תצצו בין הניצים; ואחד המתנגדים שעמד
5 באזור המחיצה שבין עזרת הגברים לעזרת הנשים שרף ספר ונעצר. הטלת המגבלות על
6 המשיבות כמבוקש, הוסיף וטען נציג המשטרה, תועיל "להשקיט את הרוחות, ולהרחיק את
7 אותן נשים שמבצעות פרובוקציות במקום".
8
9 3. בית משפט השלום עיין בחומר הראיות, צפה בחטף בסרטון שהציג לו נציג המשטרה,
10 וקבע כי לא המשיבות הן אלו שהפרו את הסדר והחלו בפרובוקציה. ככל שהופר הסדר,
11 האחריות לכך מוטלת על אנשים אחרים שנכחו במקום והביעו את מחאתם נגד נשות הכותל.
12 לפיכך הורה על שחרור המשיבות ללא תנאים.
13
14 4. בעררה חוזרת המדינה על הטענות שהעלתה בבית משפט השלום. לדברי המדינה,
15 המשיבות ביצעו עבירה של הפרת הוראה חוקית בכך שהמרו את פסק הדין בדג"ץ 4128/00
16 מנכ"ל משרד ראש הממשלה נ' הופמן, פ"ד נו(3) 289 (2003) (להלן – דג"ץ הופמן), בו נבסך
17 (בדעת רוב של חמישה שופטים מול ארבעה שופטים) כי ככל שהממשלה תכשיר בתוך 12
18 חודשים את אתר "קשת רובינסון" לכניסת ולשהיית אנשים בו, "כי אז יינתן לנשות הכותל
19 להתפלל כדרך במקום זה" ו"יהא ניתן לראות בו חלופה לרחבת הכותל לתפילה ב"י (עמ'
20 318, השופט מ' חשין). בנוסף, הפרו המשיבות את תקנות 2(א1) ו-5 לתקנות המקומות
21 הקדושים, הקובעות עבירה למי שנוטל חלק ב"עריכת טכס דתי שלא על פי מנהג המקום,
22 הפוגע ברגשות ציבור המתפללים כלפי המקום". המדינה מזהה את "מנהג המקום" הנזכר
23 בתקנה 2(א1) עם הסטטוס-קוו, כלומר עם המנהג השורר מדורי דורות ברחבת הכותל
24 המערבי, שלפיו לא נערכות במקום תפילות נשים. פרשנות זאת מתבססת על מטרתה של
25 התקנה להבטיח את הסדר הציבורי ולמנוע התלהטות יצרים במקום קדוש ורגיש. ממילא
26 חולקת המדינה על קביעת בית משפט קמא כי המשיבות בהתנהגותן לא יצרו פרובוקציה.
27 לטענת המדינה, עצם הגעת המשיבות לרחבת הכותל כשהן עטופות בטליתות (וחלקן אף
28 מעוטרות בתפילין) מהווה פרובוקציה ועבירה על החוק ופסיקת בג"ץ. נוכח האווירה
29 המתוחה הקיימת במקום בתקופה הנוכחית, יש בהתנהגות זאת כדי להתסיס את האווירה
30 ולעורר עימותים חריפים, ולפיכך היה על בית המשפט להיעתר לבקשה ולהתנות את שחרור
31 המשיבות בהרחקתן מרחבת הכותל בשלוש תפילות ראש חודש הקרובות. המדינה מפנה

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

עמ"י 13-04-23834 מדינת ישראל נ' ראס ואח'

- 1 להחלטה שקיבל בית משפט השלום בירושלים בהזדמנות קודמת, בה התקבלה בקשתה
2 לשחרור חברה אחרת מקבוצת נשות הכותל בערובה הכוללת תנאי של הרחקה מהכותל
3 (החלטת השופט מ' כדורי מיום 17.10.12 בתיק מ"י 25516-10-12). המדינה מבהירה כי אין
4 לה התנגדות לכך שהמשיבות יהו באתר "קשת רובינסון" בשלושת ראשי החודשים
5 הקרובים ויקיימו שם את מנהגן.
6
7 5. דין הערר להידחות. המשיבות עוכבו והובאו לתחנת המשטרה בהתאם לסעיף 67
8 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן – **חוק המעצרים** או
9 **החוק**), המקנה לשוטר את סמכות העיכוב מקום בו מתקיים "יסוד סביר לחשד כי אדם עבר
10 עבירה... העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון
11 המדינה". משהובאו לתחנת המשטרה, היה על הקצין הממונה לפעול בהתאם לסעיף 27(ד)
12 לחוק המעצרים: "בא אדם לתחנת המשטרה או הובא אליה כשאינו עצור, **ומצא הקצין**
13 **הממונה שקיימת עילת מעצר לפי סעיף 13**, רשאי הוא, לאחר שהסביר לחשוד את
14 שיקוליו, לעצור אותו או להטיל עליו ערובה" (ההדגשה הוספה). הקצין הממונה ראה לנכון
15 להטיל על המשיבות ערובה הכופה עליהן הרחקה מרחבת הכותל בשלושת ראשי החודשים
16 הבאים; אך מאחר שאין בסמכות הקצין הממונה לכלול בערובה תנאי של הרחקה ממקום
17 לתקופה העולה על 15 ימים (סעיף 42(ב)(3) לחוק המעצרים), חלה בנדון הוראת סעיף 42(ד)
18 לחוק: "... סבר הקצין הממונה כי יש לשחרר את החשוד בתנאים שאינם בתחום סמכותו,
19 או לא הומצאה הערובה במועד, ייעצר החשוד ויובא בהקדם האפשרי ולא יאוחר מ-24
20 שעות, בפני שופט". משכך הובאו המשיבות בפני בית המשפט, על מנת שיפעיל את סמכותו
21 לפי סעיף 44(א) לחוק: "חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום... **והוא נתון במעצר או במאסר**,
22 רשאי בית המשפט, לבקשתו, לצוות על שחרורו בערובה..." (ההדגשה הוספה). בשונה
23 מהקצין הממונה, בית המשפט רשאי לקבוע במסגרת תנאי השחרור בערובה גם הרחקה
24 לתקופה העולה על 15 ימים (סעיף 48(א)(3) לחוק), ובלבד שכתב האישום נגד החשוד יוגש
25 תוך 180 ימים (סעיף 58 לחוק).
26
27 הנה כי כן, תנאי להטלת ערובה על ידי הקצין הממונה או על ידי בית המשפט – ליתר דיוק:
28 תנאי להטלת ערובה הכוללת איסור הימצאות במקום פלוני, להבדיל מערובה לפי סעיף 44(ב)
29 לחוק המיועדת להבטיח את התייצבות החשוד למשפט – הנו קיומה של עילת מעצר לפי
30 סעיף 13. וכפי שמסביר "קדמי: "בית המשפט רשאי: להטיל ערובה במקום לשחרר
31 בערובה, כאשר יש לו סמכות מעצר ואז אין הוא מוגבל בתנאי השחרור"; וכן להטיל ערובה

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

עמ"י 23834-04-13 מדינת ישראל נ' ראס ואח'

1 במקום שאינו מוסמך להורות על שחרור בערובה, ואז הינו מוגבל בתנאי השחרור, כמתחייב
2 מהוראותיו של סעיף 44(ב) לחסד"פ (מעצרים) " (על הדין בפלילים, חלק ראשון, 2008, עמ'
3 336).

4

5 6. נעבור אפוא לבחינת השאלה האם קמה נגד המשיבות עילת מעצר לפי סעיף 13 לחוק
6 המעצרים. וכך מורה סעיף 13(A) לחוק:

7

8 "שופט לא יצווה על מעצרו של אדם, אלא אם כן שוכנע כי קיים חשד
9 סביר שהאדם עבר עבירה, שאיננה חטא, ומתקיימת אחת מעילות אלה:
10 (1) קיים יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי-מעצרו יביא
11 לשיבוש הליכי חקירה או משפט, להתחמקות מחקירה מהליכי שפיטה
12 או מריצוי עונש מאסר, או יביא להעלמת רכוש, להשפעה על עדים או
13 לפגיעה בראיות בדרך אחרת;
14 (2) קיים יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את
15 בטחון הציבור או את בטחון המדינה;
16 (3) בית המשפט שוכנע, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, שיש צורך
17 לנקוט הליכי חקירה שלא ניתן לקיימם אלא כשהחשוד נתון במעצר;
18 בית המשפט לא יצווה על מעצר לפי עילה זו לתקופה העולה על 5 ימים;
19 שוכנע בית המשפט שלא ניתן לקיים את הליך החקירה בתוך התקופה
20 האמורה, רשאי הוא לצוות על מעצר לתקופה ארוכה יותר או להאריכו
21 ובלבד שסך כל התקופות לא יעלו על 15 ימים".

22

23 התנאי הראשון לקיומה של עילת מעצר הנו אפוא קיומו של חשד סביר שהחשוד עבר עבירה
24 שאיננה חטא. כאמור, שלוש עבירות יוחסו למשיבות בבקשה לשחרור בערובה: הפרת
25 הוראה חוקית; מעשה אסור בתחומי המקומות הקדושים; והתנהגות במקום ציבורי באופן
26 העלול להביא להפרת השלום. האם קיים חשד סביר לביצוע עבירות אלו?

27

28 7. נפתח בעבירה של הפרת הוראה חוקית. ההוראה החוקית היחידה שלפי טענת
29 העוררת הופרה על ידי המשיבות היא פסק הדין בדג"ץ הופמן. העוררת אינה טוענת להפרת
30 הוראה חוקית אחרת, ובכלל זה אין היא טוענת כי המשיבות לא צייתו במהלך האירוע
31 להוראה כלשהי של המשטרה. הטענה בדבר הפרת פסק הדין בדג"ץ הופמן ראויה להידחות.
32 ראשית, המשיבות לא היו צד להליך בדג"ץ הופמן, ומשכך אין האמור בפסק הדין יכול
33 להיחשב להוראה חוקית שהופנתה למשיבות והופרה על ידן. שנית, פסק הדין בדג"ץ הופמן
34 לא הכיל צו האוסר על נשות הכותל תפילה ברחבת הכותל. התוצאה האופרטיבית של פסק
35 הדין נוסחה כך (בעמ' 318-319, 336):

36

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

עמ"י 13-04-23834 מדינת ישראל נ' ראס ואח'

- 1 "למצער לעת הזו ראוי להן לנשות הכותל כי תתפלגנה כדרך ליד
2 הכותל המערבי באתר 'קשת רובינסון', ובלבד שהאתר יוכשר כראוי
3 וכיאות לכניסת אנשים אליו ולשהיית אנשים בו... אין לראות באתר
4 'קשת רובינסון' במצבו כיום כאתר ראוי לתפילה. אלא שאם יוכשר
5 האתר כיאות וכנדרש, יהא ניתן לראות בו חלופה לרחבת הכותל
6 לתפילה בו. וכך, אם תכשיר הממשלה את אתר 'קשת רובינסון' –
7 כיאות וכנדרש – בתוך שנים-עשר חודשים מהיום, כי-אז יינתן
8 לנשות הכותל להתפלל כדרך במקום זה. באומרי כי שומה עליה על
9 הממשלה להכשיר את המקום "כיאות וכנדרש", מכון אני, בין
10 השאר, לקביעתם של סדרי בטיחות ראויים ולהכשרת גישה נוחה
11 ובטוחה למקום התפילה ולכותל עצמו" (ההדגשות הוספו).
12
13 ניסוח התוצאה בפסק הדין לא נעשה כציווי כלפי נשות הכותל אלא כהמלצה ("ראוי").
14 הנפקות המעשית של פסק הדין הייתה כולה בריכוך הציווי שהופנה כלפי הממשלה בפסק
15 הדין נשוא הדין הנוסף, בו הוצא צו מוחלט "המורה לממשלה לקבוע את ההסדרים ואת
16 התנאים המתאימים שבגדרם תוכלנה העותרות לממש את זכותן לתפילה כמנהגן ברחבת
17 הכותל המערבי" (בג"ץ 3358/95 הופמן נ' מנכ"ל משרד ראש הממשלה, פ"ד נד(2) 367, 345
18 (2000); להלן – בג"ץ הופמן השני). פסק הדין בדג"ץ הופמן פתח בפני הממשלה את הדרך
19 להימנע ממילוי החובה שהוטלה עליה בבג"ץ הופמן השני, כלומר העניק לה אפשרות להכשיר
20 תוך 12 חודשים את אתר "קשת רובינסון" כתחליף לחובה לאפשר לנשות הכותל להתפלל
21 ברחבת הכותל. פסק הדין בדג"ץ הופמן לא הטיל על נשות הכותל איסור תפילה – למצער
22 לא איסור שהפרתו מקימה סנקציה פלילית – במקום כזה או אחר. זאת ועוד, עמדתן של
23 המשיבות היא שהממשלה לא עמדה בתנאי שנקבע בדג"ץ הופמן ולא הכשירה עד היום את
24 אתר "קשת רובינסון" כיאות וכנדרש למקום תפילה. בשים לב לכך שתוצאת דג"ץ הופמן
25 נוסחה בדרך של התניה, ובהעדר קביעה שיפוטית בעת ביצוע העבירות המיוחסות למשיבות
26 שתאשר כי הממשלה מילאה אחר התנאי שנקבע בדג"ץ הופמן, לא ניתן לראות בפסק הדין
27 האמור משום צו מוחלט, המחיל הוראה סופית וחד-משמעית המסוגלת להקים אחריות
28 פלילית בשל הפרתה.
29
30 מכאן שלא קיים חשד סביר לביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית על ידי המשיבות.
31
32 8. בדומה לכך, אין בענייננו חשד סביר לביצוע עבירה של מעשה אסור בתחומי
33 המקומות הקדושים לפי תקנות 2(א1)(א) ו-5 לתקנות המקומות הקדושים. עבירה זו נעברת
34 על ידי "עריכת טבס דתי שלא על פי מנהג המקום, הפוגע ברגשות ציבור המתפללים כלפי
35 המקום". שאלת פרשנות המונח "מנהג המקום" נדונה בבג"ץ 257/89 הופמן נ' הממונה על

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

עמ"י 13-04-23834 מדינת ישראל נ' ראס ואח'

1 הכותל המערבי, פ"ד מח(2) 265 (1994) (להלן – בג"ץ הופמן הראשון). המשנה לנשיא אלון
2 סבר כי למרות שאורח תפילתן של נשות הכותל אינו מנוגד באופן פורמאלי להלכה
3 האורתודוקסית, יש בו לסתור את אורח התפילה בבית כנסת אורתודוקסי, וככזה מנוגד הוא
4 למנהג המקום, שכן "מנהג המקום" והסטטוס קוו חד הם" (שם, בעמ' 344). לא כך סבר
5 השופט שי לוי, שאמר (בעמ' 357):

6
7 "לדידי אין הדיבור 'מנהג המקום' צריך להתפרש דווקא לפי ההלכה או
8 לפי המצב הקיים. טיבו של מנהג שהוא משתנה לפי שינויי העתים,
9 ובגדרו יש ליתן ביטוי לגישה פלוראליסטית וסובלנית לדעותיהם
10 ולמנהגייהם של אחרים, באותם סייגים שאותם כבר הזכרתי לעיל".

11
12 הנשיא שמגר לא חלק על דעתו של השופט שי לוי, אלא סבר כי טרם בשלה השעה להכריע
13 בעתירות בהיותן מוקדמות. לשון אחרת: גם הנשיא שמגר הכיר בזכותן של נשות הכותל
14 להתפלל ברחבת הכותל כמנהגן, שאין לראותו כפוגע במנהג המקום. ראו למשל דברים
15 שנאמרו על כך בדג"ץ הופמן (עמ' 306-307, 315):

16
17 "לעניין זה הייתה דעתו של הנשיא שמגר כדעתו של השופט לוי, דהיינו
18 כי זכותן של נשות הכותל עומדת להן להתפלל בתום לב ליד הכותל
19 כמנהגן. אכן, הנשיא שמגר סבר, כפי שראינו, כי: 'נקודת המוצא
20 המשפטית היא אכן המצב הקיים. אך אין לסגור את הדלת בפני קיומה
21 של זכותו בתום-לב של כל מי שמבקש לשטוח תפילתו בדרך, וכך עולה
22 ברורות מן הקביעות שבחוקים הנ"ל' (בעמ' 355). בה-בעת, והגם
23 שלגופם של דברים דעתו של הנשיא שמגר הייתה כדעתו של השופט
24 לוי, נחלקו השניים באשר לסעד האופרטיבי, ומטעמים שעמדנו עליהם
25 בדברינו לעיל סבר הנשיא שמגר כי יש לבטל את הצו-על-תנאי ולדחות
26 את העתירה.

27
28 סיכום העתירה הראשונה הוא אפוא זה, שעל פי דעת הרוב קנו נשות
29 הכותל זכות להתפלל כמנהגן ליד הכותל המערבי. בה בעת, ועל פי דעת
30 רוב (אחר), נדחתה עתירתן...

31
32 אני מתקשה לקבל את טענת הפרקליטות כי נושא זכותן של נשות הכותל
33 לא הוכרע בעתירה הראשונה. הבאנו באריכות מדברי השופטים בפסק
34 הדין הראשון, ולדעתנו הכריע בית המשפט לזכותן של נשות הכותל
35 להתפלל כמנהגן נוכח הכותל המערבי".

36
37 בדומה לכך דבריו של בית המשפט בבג"ץ הופמן השני (עמ' 364-366):

38
39 "עמדה זו, המקדשת את ה'סטטוס-קוו', נתמכה בפסק-הדין הראשון
40 רק על ידי המשנה לנשיא השופט אלון, אך נדחתה מכול ועל ידי
41 הנשיא שמגר ועל ידי השופט שי לוי. הערה זו יאה גם לנוסחת האיזון

**בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל**

עמ"י 13-04-23834 מדינת ישראל נ' ראס ואח'

1 שעל פיה הנחתה את עצמה ועדת נאמן, ובה יוחס משקל גם לשיקול
2 'שלא לפגוע במנהג המקום'... פסק הדין הראשון הכיר, למעשה, בזכותן
3 העקרונית של העותרות לקיים תפילה כמנהגן ברחבת התפילה שלי
4 הכותל".
5
6 גם השופט (בדימ') אנגלרד, שחלק בדג"ץ הופמן על דעת הרוב שם, ציין כי דבריו של השופט
7 ש' לוי בבי"ץ הופמן הראשון באשר לפרשנות הפלוראליסטית-חילונית-לאומית שיש לתת
8 לביטוי "מנהג המקום", היא "הגישה הפרשנית שנתקבלה על דעת בית משפט זה" (דג"ץ
9 הופמן, עמ' 333-335).
10
11 די בפרשנות האמורה לביטוי "מנהג המקום" כדי לומר כי לא קיים חשד סביר לכך
12 שהמשיבות עברו על האיסור שבתקנות המקומות הקדושים, שאחד מרכיביו ההכרחיים הנו
13 "עריכת טכס דתי שלא על פי מנהג המקום".
14
15 9. ומכאן לעבירה השלישית, בדבר התנהגות במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת
16 השלום. גם אם אניח כי קיים חשד סביר לכך שהמשיבות עברו עבירה זאת, עדיין לא
17 מתקיימת עילה למעצרן על פי אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 13 לחוק המעצרים. העוררת
18 סבורה כי עילת המעצר נובעת ממסוכנות המשיבות, כלומר שעילת המעצר היא לפי סעיף
19 13(א)(2): "קיים יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור
20 או את בטחון המדינה". דא עקא, שהעבירה בה עסקינן, לפי סעיף 216(א)(4) לחוק העונשין,
21 מתייחסת להתנהגות "באופן העלול להביא להפרת השלום". אין מדובר בהתנהגות העלולה
22 לסכן את ביטחון הציבור או את ביטחון הפרט, לגביה קובע סעיף 13(א)(2) לחוק המעצרים
23 עילת מעצר, אלא בהתנהגות העלולה להביא להפרת השלום, ולא הרי זה כהרי זה. בידוע
24 שחוק המעצרים משנת תשנ"ו-1996 שינה מהדין שקדם לו בכך שהשמיט את הסיכון
25 ל"שלום הציבור" בעילת מעצר (השוו סעיף 21א(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],
26 תשמ"ב-1982, לסעיפים 13 ו-21 לחוק המעצרים). להשמטה זאת נודעת משמעות (ר' קיטאי
27 סג"ר) "האומנם גניבת בקבוק בושם מחנות קוסמטיקה מסכנת את ביטחון הציבור? על
28 מעצר חשודים ונאשמים לשם הגנה על ביטחון הציבור" עלי משפט ד' (תשס"ה) 325, בעמ'
29 326 ו-358). "המונח 'בטחון הציבור' דומה שהוא צד יותר במידה מסוימת מהמונח 'שלום
30 הציבור'" (בג"ץ 6624/06 פסקו נ' משרד הפנים, מיום 13.8.07, פסקה ט(7)). ההבחנה בין
31 "בטחון הציבור" לבין "שלום הציבור" באה לידי ביטוי במצבים דוגמת המקרה שבפנינו. גם
32 לשיטת העוררת, החשש הוא שתפילתן של המשיבות תעורר עימותים בין קבוצות מתפללים
33 ברחבת הכותל. עצם החשש להיווצרות עימותים מסוג זה, בלא שקיימת טענה לכך שמי

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

עמ"י 23834-04-13 מדינת ישראל נ' ראס ואח'

1 מהמשיבות נקטה באלימות (פיזית או מילולית) כלשהי, אין בו להקים את היסוד הסביר
 2 לחשש שהמשיבות הן אלה שיסכנו את ביטחון הציבור או את ביטחונן של אדם כלשהו
 3 השווה ברחבת הכותל. בכך נבדל המקרה דן מהמקרים שנדונו בבש"פ 2712/96 הרשקוביץ
 4 נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 705 (1996), ובבש"פ 5523/00 פדרמן נ' מדינת ישראל (מיום
 5 8.8.00), שעסקו בהתנהגות היוצרת מהומות בהר הבית, מקום וטעון ורגיש ביותר מבחינה
 6 ביטחונית. בכל מקרה, הובחר בפרשת הרשקוביץ (עמ' 712-713) כי "על בית המשפט לנהוג
 7 בזהירות ובצמצום שעה שהוא בא להטיל תנאים מגבילים, שיש בהם כדי לפגוע בזכויות
 8 החשוד בטרם התגבשו הראיות המקימות את החשד נגדו לכדי ראיות לכאורה המבססות
 9 אישום... הגבלת תנועה של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, צריכה להיעשות במקרים
 10 חריגים ורק כאשר קיים חשש ממשי ומוחשי מפניו אם לא יוגבל בתנאים מתאימים".
 11 החלת אמות מידה אלו על המשיבות, שטרם הוגש נגדן כתב אישום ושקשה מאד לראות
 12 כיצד נשקף מפניהן סיכון לביטחון, מובילה למסקנה כי אין מקום להטיל, במסגרת ערובה,
 13 הגבלות על חופש התנועה והגישה שלהן אל רחבת הכותל.

14
 15 10. לאור האמור, הערר נדחה.

16
 17 המזכירות תשלח את ההחלטה לבי"כ הצדדים.

18
 19 ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ג, 24 אפריל 2013, בהעדר הצדדים.

20 משה סובל, שופט
 21